

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 17Csp/118/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4219202919
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Hudecová PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2020:4219202919.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno pred sudkyňou JUDr. Dominikou Hudecovou, PhD. v právnej veci žalobcu: A. V. nar. X.XX.XXXX, V. XX, Nesvady, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, v konaní zast. TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 o zaplatenie 5.955.- € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a.

Žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca doručil tunajšiemu súdu dňa 21.8.2019 žalobu ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému uhradiť mu sumu vo výške 5.955,- € spolu s úrokom z omeškania a trovami konania, na tom skutkovom základe, že uzavrel so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom 060 01 Kežmarok, Hlavné námestie 12, IČO: 35 923 1300, zmluvu o aktivácii pôžičkovej karty Quatro a to tým, spôsobom, že dňa 27.05.2013 vyplnil predtlačенú žiadosť o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro č. 43681109 IDK: XSQ_13 04 a dňa 3.6.2013 mu bolo doručené schválenie Žiadosti o Pôžičkovú kartu Quatro, čím došlo k uzatvoreniu Zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty. Úverový rámec pôžičky bol schválený vo výške 2.100,- € s výškou mesačnej splátky 70,- € splatnej vždy v 15. deň toho -ktorého kalendárneho mesiaca. Žalobca ku dňu 30.11.2018 uhradil na splátkach úveru sumu vo výške 7.055,- €, no napriek tomu žalovaný voči nemu eviduje dlh vo výške 2.123,50 € pri pravidelných úhradách mesačných splátok. Žalovaný poveril vymáhaním pohľadávky spoločnosťou Intrum Justitia Slovakia s.r.o., od ktorej boli žalobcovi doručené výzvy na úhradu dlžnej sumy, ktorá nekorešpondovala so skutočným stavom výšky dlhu, ktorý v časti istiny žalobca uhradil trojnásobne. Táto spoločnosť doručila žalobcovi list označený ako „Uznanie dlhu a dohoda o splácaní v splátkach“ zo dňa 25.11.2015, hoci splátky úveru žalovanému uhrádzal až do marca 2019 t. j. celková suma, ktorú žalovanému do tejto doby zaplatil je 7.615,-€. Žalobca sa preto obrátil na Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré mu doručilo Odpoveď na žiadosť č. 37028/2019/21 zo dňa 18.03.2019, v ktorej oznámilo právne stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, podľa ktorého je nutné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko spotrebiteľská zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods.2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípade poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, ako ani termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Žalobca následne vyzval žalovaného, aby ho mu lehote do 26.04.2019, podaním s názvom Výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 16.04.2019, vydal bezdôvodné obohatenie vo výške 5.955,- EUR, na základe ktorej však žalovaný neplnil.

2. Žalovanému bola žaloba spolu s prílohami a uznesením podľa § 167 ods. 2 CSP doručená dňa 23.9.2019. Vyjadril sa k nej podaním doručeným súdu dňa 8.10.2019, ku ktorej priložil prílohy a to žiadosť o schválenie pôžičkovej karty Quatro, Zmluvu o pôžičkovej karte Quatro zo dňa 27.5.2015, podpísanú žalobcom, VOP a plnomocenstvo pre advokáta na zastupovanie v danej veci. Vo svojom vyjadrení žalovaný uviedol, že so žalobcom ako dlžníkom uzavrel dňa 30.05.2013 Žiadosť o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro č. 43681109 a Žiadosť o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro č. 46040606. Vo vzťahu ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalovaný uviedol, že so žalobcom v zmluve o úvere dohodol poskytnutie tzv. revolvingového úveru, ktorý je typický automaticky obnovovaným úverovým rámcom a vopred dohodnutým úverovým limitom, pričom pri jeho splácaní môže klient opakovane čerpať poskytnuté finančné prostriedky až do výšky tohto limitu. Klient je následne povinný splácať úver do okamihu jeho úplného uhradenia. Z uvedeného dôvodu sa presná konečná splatnosť tohto úveru ani doba trvania zmluvy nedá určiť, a preto si účastníci zmluvy o úvere dohodli v čl. 2. Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere na „dobu neurčitú“. Žalobca v žalobe uvádza, že v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch musí zmluva o úvere obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. S daným tvrdením žalovaný súhlasí a udáva, že táto zákonná náležitosť je v zmluve o úvere bezpochyby prítomná - v žiadosti, ako i v potvrdzujúcom liste, všetky informácie ohľadne splátok boli žalobcovi odovzdané a žalobca teda nepochybne vedel, ako má poskytnutý úver splácať. Výklad daného ustanovenia podávaný žalobcom, podľa ktorého je potrebné v zmluve uvádzať (i) samostatne výšku, počet a termíny splátok istiny, (ii) samostatne výšku, počet a termíny splátok úrokov a (iii) samostatne výšku počet a termíny splátok iných poplatkov, je nesprávny, príliš formalistický, v ktorom absentuje racionalita s ohľadom na potreby zmluvného vzťahu. Žalovaný s poukazom na judikatúru súdov Slovenskej republiky ako aj potreby eurokomfortného výkladu jednotlivých uvádzaných ustanovení navrhol žalobu zamietnuť a žalovanému priznať náhradu trov konania.

3. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril podaním doručeným súdu dňa 31.10.2020, v ktorom uviedol, že na základe odpovede Ministerstva spravodlivosti SR má to, že zmluva, ktorú uzavrela so žalovaným obsahuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v jeho neprospech ako žalovaného, keďže nemala vedomosť o tom, kedy že išlo o revolvingový úver ani o tom, aká časť splátky sa započítavala na istinu, v zmluve neboli uvedené termíny jednotlivých splátok ani iných poplatkov a akú na úrok alebo poplatky a že v čase uzatvárania zmluvy sa nachádzala vo veľmi zlej finančnej situácii. Žalobca uvádza, že poskytnuté finančné prostriedky uhradil žalovanému viac ako trojnásobne a zotrval na svojej žalobe ako aj predchádzajúcich vyjadreniach.

4. Žalovaný reagoval na dupliku žalobcu replikou doručenou súdu dňa 25.2.2020, v ktorej uvádza, že stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky je len odporúčaním a vyjadruje právny názor, ktorý nemá všeobecne záväzný právny charakter. Právomoc rozhodovať konkrétne spory má súd, ktorý je vo svojom rozhodovaní nezávislý, a preto právny názor v stanovisku MS SR pre neho nie je záväzný. Zákonná požiadavka uvádzať tzv. rozpis splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere neexistuje a neexistovala. Žalobcom zvolený príliš formalistický výklad príslušnej právnej normy neobstojí - je v rozpore s autentickým, logickým a systematickým výkladom zákona. Žalobca uvádza, že v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch musí zmluva o úvere obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Z uvedeného ustanovenia však nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere osobitne informáciu o tom, aká suma z každej splátky úveru sa započítava na istinu, úroky a poplatky. Nič také nevyplýva ani z dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu. Dôvodová správa uvádza iba nasledovné: „Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patria napríklad: [...] Výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).“¹ Právnomu záveru žalobcu tak nesvedčí autentický výklad danej právnej normy podaný zákonodarcom (v dôvodovej správe k zákonu, kde by takú významnú skutočnosť zákonodarcia zaiste osobitne zdôraznil), právnomu záveru žalobcu nesvedčí ani prax poskytovateľov spotrebiteľských úverov, ktorí dané ustanovenie zákona nevykladali spôsobom uvádzaným žalobcom. Čez logický výklad je nutné dospieť k správnej aplikácii daného zákonného ustanovenia a k záveru, že zákon tzv. rozpis splátok v zmluve o úvere nevyžaduje a nikdy nevyžadoval. Je nedôvodné a nelogické vychádzať z prezumpcie, že zákonodarcia mienil ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch dosiahnuť zmluvy preplnené (zahŕtené) číselnými údajmi ponechávajúce na spotrebiteľovi, aby si z nich sám vypočítal celkovú výšku každej jednotlivéj splátky (z desiatok splátok)

úveru. Na podporu svojej argumentácie žalovaný poukazuje na právne závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04.10.2017 sp. zn. 17Co/344/2017-143; krajský súd k uvedenej problematike uviedol: „Podľa odvolacieho súdu preto z hľadiska kritéria zrozumiteľnosti spotrebiteľskej zmluvy, a tým aj z hľadiska prospechu spotrebiteľa neobstojí výklad citovaného § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch prijatý súdom prvej inštancie a prezentovaný žalobcom, teda taký, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku jednotlivých zložiek splátky a uvedenie iba jej celkovej výšky je nedostatočné. Naopak, nie práve vhodne zvolenú formuláciu citovaného § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je, a vždy bolo potrebné vykladať tak, že v zmluve uvedená splátka úveru je dostatočne uvedená aj keď je vyjadrená iba celkovou výškou splátky, pričom takto uvedená splátka musí zahŕňať všetky veriteľom požadované plnenia, a nie uvedením len niektorej zložky navodzovať dojem nízkej splátky úveru. Prípustnosť vyjadrenia splátky úveru iba celkovou výškovou splátkou nie je výklad contra legem, ako sa snaží presvedčiť žalobca, pretože dané ustanovenie neobsahuje gramatické vyjadrenie vylučujúce uvedenie tam vymenovaných zložiek splátky iba v súhrne jednou sumou.“ Na základe uvedeného má žalovaný za to, že žalobcom zvolený výklad príslušnej právnej normy neobstojí - je v rozpore s povinnosťou vnútroštátneho súdu vykladať vnútroštátnu normu eurokonformným spôsobom. Smernica EÚ nevyžaduje rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky. Podľa tabuľky zhody k zákonu o spotrebiteľských úveroch, § 9 ods. 2 písm. l) zákona je transpozíciou čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice EÚ podľa ktorého v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné uviesť „výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“. Z uvedeného je zrejmé, že Smernica EÚ vyžaduje v zmluve o úvere uviesť iba celkové splátky úveru a nevyžaduje ich osobitné rozčlenenie na ich jednotlivé zložky - istinu, úroky a poplatky.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 13.5.2020, na ktoré sa ustanovil právny zástupca žalovaného, ktorý mal vykázané doručenie predvolania dňa 12.3.2020. Na pojednávanie sa ustanovil žalobca, ktorý mal doručenie predvolania vykázané dňa 24.03.2020. Lehota v zmysle § 178 ods. 2 CSP bola zachovaná. Súd po prednese sporových strán, oboznámení sa s obsahom listín založených v spise a to žiadosťou o aktiváciu karty Quatro, schválením žiadosti o pôžičkovú kartu Quatro, výzvou na splatenie úveru, uznaním dlhu a dohodou o uznaní dlhu a splácaní v splátkach, výpisu z pôžičkovej karty, Odpovede na žiadosť MSSR, žiadosti o posúdenie zmluvných podmienok spotrebiteľských zmlúv, výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia a ostatnými ku spisu pripojenými listinami ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci:

6. Dňa 27.05.2013 žalobca vyplnil predtlačенú žiadosť o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro č. 43681109 IDK: XSQ_13 04 a dňa 3.6.2013 mu bolo doručené schválenie Žiadosti o Pôžičkovú kartu Quatro, čím došlo k uzatvoreniu Zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty. Úverový rámec pôžičky bol schválený vo výške 2.100,- € s výškou mesačnej splátky 70,- € splatnej vždy v 15. deň toho -ktorého kalendárneho mesiaca. Žalobca ku dňu 30.11.2018 uhradil na splátkach úveru sumu vo výške 7.055,- €, no napriek tomu žalovaný voči nemu eviduje dlh vo výške 2.123,50 € pri pravidelných úhradách mesačných splátok. Žalovaný poveril vymáhaním pohľadávky spoločnosťou Intrum Justitia Slovakia s.r.o., od ktorej boli žalobcovi doručené výzvy na úhradu dlžnej sumy, ktorá nekorešpondovala so skutočným stavom výšky dlhu, ktorý v časti istiny žalobca uhradil trojnásobne. Táto spoločnosť doručila žalobcovi list označený ako „Uznanie dlhu a dohoda o splácaní v splátkach“ zo dňa 25.11.2015, hoci splátky úveru žalovanému uhrádzal až do marca 2019 t. j. celková suma, ktorú žalovanému do tejto doby zaplatil je 7.615,-€. Žalobca sa obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR so žiadosťou o poskytnutie posúdenia zmluvných podmienok spotrebiteľských zmlúv, na základe ktorého dospel k názoru, že uzavretá zmluva nespĺňa zákonné požiadavky a obsahuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Posúdenie MSSR, ktoré bolo doručené žalobcovi však nereflektuje skutočnosť, že v danom prípade išlo o spotrebiteľský úver revolvingového typu, ktorý bol uzavretý na dobu určitú a teda nebolo v rozpore s právnym poriadkom neuvedenie konečnej doby splatnosti, ktorá sa vzhľadom dohodnutú dobu úveru nedá určiť. Na to nadväzujúco, keďže nie je určiteľná doba trvania úveru, nie je možné presne určiť ani špecifické RPMN pre konkrétny úver a zákon to pre tento typ zmlúv ani nepožaduje. Z tohto dôvodu bolo posúdenie MSSR nešpecifické, neurčité a neuplatniteľné na predmetný úver.

7. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka

zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.

8. Podľa § 1 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

9. Podľa § 2 písm. d/ cit. zákona, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

10. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

11. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

12. Podľa § 450 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

13. Podľa § 450 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Podľa § 157 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

15. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluvou o úvere sa veriteľ zaväzuje, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Súd vzhľadom na vykonané dokazovanie, má za preukázané, že Dňa 27.05.2013 žalobca vyplnil predtlačenu žiadosť o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro č. 43681109 IDK: XSQ_13 04 a dňa 3.6.2013 mu bolo doručené schválenie Žiadosti o Pôžičkovú kartu Quatro, čím došlo k uzatvoreniu Zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty. Úverový rámec pôžičky bol schválený vo výške 2.100,- € s výškou mesačnej splátky 70,- € splatnej vždy v 15. deň toho -ktorého kalendárneho mesiaca. Žalobca ku dňu 30.11.2018 uhradil na splátkach úveru sumu vo výške 7.055,- €, no napriek tomu žalovaný voči nemu eviduje dlh vo výške 2.123,50 € pri pravidelných úhradách mesačných splátok. Žalovaný poveril vymáhaním pohľadávky spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o., od ktorej boli žalobcovi doručené výzvy na úhradu dlžnej sumy, ktorá nekorešpondovala so skutočným stavom výšky dlhu, ktorý v časti istiny žalobca uhradil trojnásobne. Táto spoločnosť doručila žalobcovi list označený ako „Uznanie dlhu a dohoda o splácaní v splátkach" zo dňa 25.11.2015, hoci splátky úveru žalovanému uhradil až do marca 2019 t. j. celková suma, ktorú žalovanému do tejto doby zaplatil je 7.615,-€. Žalobca sa obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR so žiadosťou o poskytnutie posúdenia zmluvných podmienok spotrebiteľských zmlúv, na základe ktorého dospel k názoru, že uzavretá zmluva nespĺňa zákonné požiadavky a obsahuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Posúdenie MSSR, ktoré bolo doručené žalobcovi však nereflektuje skutočnosť, že v danom prípade išlo o spotrebiteľský úver revolvingového typu, ktorý bol uzavretý na dobu určitú a teda nebolo v rozpore s právnym poriadkom neuviedenie konečnej doby splatnosti, ktorá sa vzhľadom dohodnutú dobu úveru nedá určiť. Na to nadväzujúco, keďže nie je určiteľná doba trvania úveru, nie je možné presne určiť ani špecifické RPMN pre konkrétny úver a zákon to pre tento typ zmlúv ani nepožaduje. Z tohto dôvodu bolo posúdenie MSSR nešpecifické, neurčité a neuplatniteľné na predmetný úver. Zmluvný

vzťah súd posúdil ako uzatvorený platne a v splňajúcich zákonneé požiadavky vyplývajúce z § 9 a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Nitre 15Co/68/2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici, zo dňa 19.09.2012, sp. zn. 17Co/151/2012, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.12.2012, sp. zn. 16Co/315/2012, ktorý uvádza, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) predošlého zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., v prípade žalobcu ide o § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nemožno vykladať tak, že by dodávateľ v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel samostatne uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, samostatne výšku, počet a termíny splátok úrokov a samostatne výšku počet a termíny splátok iných poplatkov. Uvedené platí tým skôr, že zákonodarca v iných ustanoveniach zákona o spotrebiteľských úveroch dodávateľovi ukladá povinnosť informovať spotrebiteľa o výške poplatkov a úrokov spojených s poskytnutím spotrebiteľského úveru ako aj, že pokiaľ je v Zmluve o úvere stanovené, že dlžník má splatiť úver v pravidelných mesačných splátkach, pričom je špecifikovaná ich splatnosť (dátumom splatnosti prvej a následne každej ďalšej splátky), výška ako aj skutočnosť, že v mesačnej splátke je zahrnutý tak úrok (ktorého výška je stanovená percentuálne), poplatky (vyjadrené v sume celkových nákladov spotrebiteľa a tiež prostredníctvom RPMN), poistné (ktorého výška je stanovená percentuálne) ako aj istina, možno mať za to, že spotrebiteľ bol uvedenými zmluvnými dojednaniami dostatočne upovedomený o tom, kedy a v akej výške má istinu spolu s úrokom, odplatom za poskytnutie úveru a poistným splácať, čo je zároveň zmyslom ust. § 4 ods. 2 písm. i/ Zákona o spotrebiteľských úveroch (rovnako aj zmyslom § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch). Zároveň súd konštatuje, že na predmetný spor je potrebné nahliadnúť a príslušné zákonné ustanovenia vykladať eurokonformným spôsobom a to aj v súlade s najnovšou rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ. Výklad, ktorý podáva žalobca je v evidentnom rozpore s (i) nutnosťou vykladať vnútroštátne normy tzv. eurokonformným výkladom a (ii) najnovšou rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ. Eurokonformný výklad daného ustanovenia zákona možno dohľadať v Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica 2008/48“), a to konkrétne v jej článku 10 ods. 2 písm. h), v zmysle ktorého zmluva o úvere zrozumiteľne a uvádza, že výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Podľa článku 22 ods. 1 Smernice 2008/48 členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení smernice.

17. Vzhľadom na uvedené, súd má za to, že argumentácia žalobcu nie je dôvodná a preto rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a žalobu zamietol.

18. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v spore v celom rozsahu neúspešný a preto patrí žalovanému vo vzťahu voči žalobcovi náhrada trov konania v plnom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Komárno v dvoch písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú mu týmto rozhodnutím, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.